

Kapten Bulle svingade sig in genom det storslagna fönstret i vardagsrummet. Inatt hade en liten flicka försvunnit, det hade tagit honom många timmar att hitta henne. Dels för att han spenderat en lång stund med att försöka trösta modern med kanelbullar.

- Älskling, vad gör du?

Shit. Alina. Han hade glömt att hon skulle vara kvar hos honom när natten var över. Det senaste hade hon gjort det väldigt ofta. Han tyckte om det. Han tyckte om att se in i hennes stora grönbå ögon som försvann i skrattrynkor så ofta. Han tyckte om att få henne le och barnen älskade henne. Harry och Kiara (10 och 7 år) hängde i hennes armar var gång och hon var inte sen att besvara deras önskan. Alina hade sett oräkneliga disney-filmer och bakat så mycket bullar att Kapten Bulle själv snart skulle tröttna på dem.

- Öhum, kom just hem mitt lilla strössel!

- Har du varit ute hela natten??

Den oroade tonen fick leendet att leka på hans läppar, hon trodde alltid att han skulle råka illa ut.

- Ja, men jag mår bra och räddade en liten flicka den här gången!

- Jag såg det på nyheterna, verkligen fint gjort!

När oron lagt sig tillät hon sig att le med hela ansiktet mot honom, de små kinderna puffades ihop och han gick fram och bemötte det med en kyss. En rodnad som fick de spröda fräknarna att drunkna i röd färg spred sig på hennes kinder och hon tittade snabbt ner på mackan hon höll på att smöra.

- Äter du frukost?

- Ja, kaffet är redan klart!

Kaffe. Det enda han möjligtvis nånsin skulle kunna tycka mer om än kanelbullar.

Regnet öste ner då de satt i bilen utanför träningshallen. Kapten Bulle förstod fortfarande inte vad de gjorde där. Surmulet stirrade han ut genom ena fönsterrutan. Han ville inte och han tänkte verkligen inte börja träna. Sådant var för mesar. Speciellt cirkuskonster som *parkour*!

- Men snälla söta rara bullen, för min skull? Du vet hur orolig jag blir! Här kan du få lära dig av ett proffs! Robin kan sin sak, jag har sett hans videor massvis med gånger och läst hans böcker!

- Han har ju inte ens skrivit dem själv!

Protesterade Kaptenen. Enligt honom var den där Robin en uppblåst liten sprätt. Att behöva ta emot instruktioner av honom skulle bli outhärdligt.

- Se så, var inte en sån surdeg! Det ska vara fler nya där idag. En familj med två små gulliga

barn, precis i Harry och Kiaras ålder. De kan ju bli vänner! Dessutom är de här snart och du borde verkligen se lite gladare ut för deras skull.

Det var av just den anledning som Kiara och Harrys mamma (Kaptenens exfru) skulle köra dem direkt till detta träningspass efter jobbet. För att de skulle få vara med på någon aktivitet med pappa och Alina ihop och för att kanske skaffa några nya vänner. Det hjälpte lite, han skulle göra det för barnens skull. Och för Alina, om hon slapp ligga vaken om kvällarna för att oro sig var det värt det. Han klistrade på ett leende och vände sig mot henne:

- Okej. Visa mig den där spännisen nu då.

Leendet han fick som svar bevisade att det helt klart var värt det. De sprang genom regnet med jackorna över huvudet (Kaptenen använde sin mantel förstås). Redan i korridoren som ledde till hallen kunde de höra två mansröster gräla som ett gammalt gift par...

- Men Dean. Jag förstår inte varför du blir så upprörd. Det är ju den fysiska aktivitet vi utövar på fritiden?

- Man berättar inte för främmande människor att man har sex som kvällsaktivitet Cas, god dammit!!

Kaptenen och Alina utbytte en blick, täckte för öronen på var sitt barn och ledde dem försiktigt in i hallen. Där stod en vältränad ung man, alldeles högröd i ansiktet och panik i blicken, Dean. Intill honom stod en nästan lika smäcker man, Cas (Castiel) med lugn. En trenchcoat klädde honom och de mörka ögonen studerade Dean oroat men den sammanbitna munnen sprack upp i ett leende då han fick syn på Kaptenen och hans familj.

- Ah, fränder, välkomna!

Dean drog med handen över ansiktet och tittade på dem som om han önskade sig styrka från någon högre makt. Tränaren däremot, Robin, stod mittemellan dem med chock. Hakan hade han tappat tillsammans med talförmågan. Kaptenen kunde inte låta bli att lägga märke till att även han var mycket vältränad och stilig med sitt bakåtslickade blonda hår och blåa ögon, så han kramade Alinas hand lite extra.

- Öhm, hej?

Castiel hade börjat ta några storslagna steg emot dem, till barnens stora förskräckelse men Robin återhämtade sig i tid och sprang om honom.

- God dag kära entusiaster! Ett sant nöje att träffa er! Jag är Robin, den otroligt vackra. Ja, det är sånt strunt de säger men ni kan få kalla mig Robin den otroligt vackra!

Han skakade deras hand i tur och ordning men stor entusiasm och högsta styrka på det bländande vita leendet. Alina puttade till Kapten Bulle hårt i sidan så han vaknade upp ur sin förstenande avsky:

- Öhum, ja juste, hej Robin ... den otroligt vackra.

Robin lyckades le mot dem ännu större, vilket bara fick Kaptenen att känna sig ännu värre till mods men svalde och fortsatte:

- Det här är Alina och mina två barn, Harry och Kiara.

Barnen tittade försiktigt fram bakom sin faders ben som de klamrat sig fast vid som om det var deras sista hopp. Att följa med på denna utflykten hade nog varit en dålig ide trots allt.

- Ah, ja visst! Superhjälten och hans familj! Fantastiskt roligt att ni dök upp! Verkligen fantastiskt! Jag är Robin, som sagt, Robin den otroligt vackra.

- Ja jo vi uppfattade det...

- Det här är Castiel och Dean, de är nybörjare precis som ni! De och deras små änglar...

Dean rykte till vid ordet ängel och försökte ge Castiel en mörkande blick som tydligen skulle förmedla något. Något som Castiel verkligen inte uppfattade för han öppnade genast munnen för att protestera så Dean kastade sig fram:

- Ja, Cas, våra små änglar! Sam och Mary!

- Men Dean! Du är ingen ängel och då blir det bara halv...

- Gulliga små änglar!! Så som man säger om *mänskliga*, helt *normala* barn, *Cas*!

Äntligen verkade han fatta vinken och hans ögon vidgades stort.

- Jahaa, jag ska ljuga?? Ja, våra änglabarn!

Dean tittade på Cas som om han inte kunde tro sina ögon, men de mörka ögonen bara glittrade lyckligt tillbaka mot honom. Dean ruskade på huvudet och gick för att sätta sig med en öl i handen i väntan på att träningen skulle börja. De övriga i rummet hade vid det här laget blivit så hänförliga av de båda männens märkliga ordbyte att de bara stirrade. Robin var dock den som återhämtade sig först:

- Ja, eh, idag ska vi... Idag är vi inte så många så idag ska vi öva lite grunder, låt oss börja med en roll! Jag är faktiskt exceptionellt duktig på just det momentet! Jag minns särskilt en gång i Texas då jag...

Castiel tycktes lyssna hänfört och Dean återförenades snart med honom. Alla stod runt Robin då han demonstrerade en roll och samtidigt lyckades skryta om alla gånger han använt sig av detta extremt avancerade moment. Dean fattade Castiels hand vid detta uttalande som om det skrämde honom. Men det var lilla Mary som hade tagit ett steg fram och talade nu högt och tydligt:

- Robin ...

- ...den otroligt vackra.
- ...jag kan redan det där.

Robin skrockade muntert och svarade:

- Jaså flicka lilla, du ska veta att det tog Robin den otroligt vackra flera år att sätta det här tricket ordentligt så bli inte besviken om du ...

Vipps så hade hon kastat sig fram mot golvet och slagit en perfekt roll. Kaptenen och Alina kvävde ett fnitter, Dean tittade trotsigt på tränaren och Cas behöll sitt behärskade, återhållna anletsdrag men med en antydning till lycka.

- ...inte klarar det...
- Får jag gå hem nu?

Hon vände sig mot Dean och såg ovanligt beslutsam ut för att bara vara en liten flicka. Alina lade märke till att hennes pupiller var ovanligt stora. Tydligt så hade Dean upptäckt samma sak för han tog två snabba steg framåt och studerade dem närmare.

- Cas... När jag bad dig att ge barnen ett mellanmål innan... Vad gav du dem då?
- Oh jag hittade en så vänlig ung man på gatan och han undrade om jag ville ha något gott att äta så jag tackade ja.

Den här gången kunde inte Kaptenen hålla sig och ett litet fniss slapp undan handen som var tryckte mot munnen i ett desperat försök att vara diskret. Robin den otroligt vackra hade blivit så chockad över att den lilla flickan kunnat överglänsa honom att han varit tvungen att sätta sig ner och bearbeta detta. Kiara och Harry däremot följde hela tiden allt som hände med stora ögon. Den här dagen skulle de inte glömma på väldigt länge. Alina såg sina chanser till att få Bullen att börja träna på riktigt gå upp i rök, bit för bit... Dean å andra sidan bara stirrade på Castiel med chock. Den här gången var det lilla Sam som öppnade munnen först:

- Men svamparna var jättegoda pappa!

Dean tittade från Sam till Castiel och tillbaka till Sam. Bara för att se att även han hade pupiller stora som tefat. Cas tyckte tydligen att nu var ett bra tillfälle att försöka rädda situationen så med ett belåtet leende meddelade han:

- Det stod på förpackningen att det skulle göra dem smarta och få dem att leva livet!

Som om han pratat om Dominos nya yoghurt eller så.

- Cas... Har du drogat ner mina barn!?

Dean hade återfått sin högröda färg men nu kunde inte Kaptenen hålla sig alls. Han började fnittra helt hysteriskt och kunde inte sluta, hur mordiska blickarna från Alina än blev. Cas

rynade pannan:

- Jag förstår inte varför du blir så upprörd Dean Thomas Winchester. Våra barn är nu högst intellektuella och lever livet!

Kapten Bulle skrattade så mycket att han nästan kissade på sig. Alina hade nu fått nog och ledde Kiara och Harry ut därifrån. Efter henne snubblade Kaptenen och kippade efter andan. Måttet var rågat när lilla Kiara frågade om hon inte också kunde få en svamp så hon kunde bli smart och leva livet precis som de andra barnen. Aldrig mer skulle Alina eller Kaptenen sätta sin fot därinne. De hade just satt sig i bilen och skulle köra iväg i duggregnet då en slank figur i träningskläder kommer utrusande. Robin ropade efter dem:

- Vänta! Snälla vänta! Ni kan inte köra ifrån mig! Jag är Robin! Den otroligt vackra Robin! Ni kan inte!!

Alina fattade Kaptenens hand som fortfarande fnissade och tittade i backspeglarna bara för att se barnen sitta där, med onaturligt vidgade pupiller....

//Av Sofia von Boqvist